

1. nedeľa po Veľkej noci – 19.4.2020

Frustrácia

Veľkonočný kruh cirkevného roku a radosť z neho pokračuje ďalej. To, že Kristus vstal, že je živý a viac neumiera, dodáva do nášho pominuteľného života novú iskru, novú príležitosť inak sa pozerat' na všetko okolo nás a tiež inak posudzovať aj svoje vlastné postoje a konanie. Prajem vám istotu Božej aktívnej prítomnosti. Bohu nie je nič z vášho života vzdialené a ani On nie je ďaleko od nikoho z nás. Nech je vám to potešením aj v týchto dňoch. S priáním všetkého dobrého: pevnej viery, zdravia a nádeje či lásky zostáva Martina Gdovinová – zborová farárka. Ak potrebujete pomôcť alebo sa porozprávať, môžete ma kontaktovať na čísle: 0918 828 319 alebo 058/7959198.

Milost' vám a pokoj od vzkrieseného Krista. Amen.

Ján 21:1-3 „Potom sa Ježiš zase zjavil učeníkom pri Tiberiadskom mori. A zjavil sa takto: boli tam pospolu Šimon Peter a Tomáš, prímenním Dvojča, Natanael z Kány Galilejskej, synovia Zebedeovi a dvaja iní z Jeho učeníkov. Šimon Peter im povedal: idem loviť ryby. Hovorila mu: ideme aj my s tebou. I vybrali sa a vstúpili na loď, ale v tú noc nič nechytli“.

Milí priatelia!

Nachádzame sa v období, ktoré sme začínali s nadšením. Mnohí sa totiž tešili, že zostanú doma, oddýchnu si, urobia práce, na ktoré doteraz nemali čas alebo chuť. Mysleli sme si, že tento čas rýchlo pominie a my sa dostaneme do bežného života oveľa skôr. A zrazu prešiel mesiac a my nevidíme nijakú zmenu k lepšiemu. Práve naopak: nariadenia sa sprísnila, obmedzenie pohybu trvá, vzdialenosť od blízkych je neprekonateľná (vďaka Bohu za mobily a internet, neviem, čo by sme robili v čase, keď neboli ani telefóny ;-)). Deti by už najradšej išli do školy, rodičia bez strachu do práce či na nákup, radi by sme išli do spoločnosti alebo hocikam do prírody alebo aj na bežné vyšetrenie k lekárovi či ku kaderničke. Tento vírus nás však úplne odstavil.

Presne toto dokáže **hriech a tiež frustrácia či rezignácia**. Takýto postoj v živote prichádza po ťažkom a dlhom období alebo po intenzívnom a krátkodobom neúspechu. Zrazu zistíme, že sa nám v ničom nedarí, že sa všetko kazí, že sa niet z čoho radovať a o nádeji pre budúcnosť ani nepremýšľame, lebo sa nám zdá nereálna. Iste sú ľudia, ktorí majú povahu veselú a bojovnú a málokedy prežívajú frustráciu alebo to len úspešne skrývajú alebo jednoducho nemajú čas na rezignáciu, lebo majú na starosti ďalších ľudí, ktorých život na nich závisí. Pravda je však taká, že každý človek v živote zažíva ten pocit, že nič nemá význam a že je všetko stratené: či už je to v práci, vo vzťahoch, pri chorobách, pocite opustenosti alebo preto, že sa im skutočne nič nedarí (všetko im padá z rúk obrazne povedané) alebo len tak akoby bezdôvodne.

Na prvý pohľad takto bezdôvodne rezignovali aj Ježišovi učeníci. Ved' Pán Ježiš sa im už dvakrát zjavil ako živý Pán. A oni napriek tomu v našom príbehu vyzerajú ako bez života. No stačí, že jeden zo skupiny má postoj „mávnutie ruky“ a ostatní sa tiež „nakazia“. Peter celý čas vyzerá akoby nič nemalo zmysel v čase, keď mu práveže všetko malo zmysel dať. Mal ho nájsť vo vzkriesenom Kristovi. Lenže on chodí ako bez života. Spolu s ostatnými majú za sebou aj veselé, ale aj smutné spomienky spojené s Ježišom, ich Majstrom. Práve tieto spomienky ich motivujú k frustrácii.

Máme tu teda **Petra**, ktorému pisateľ nezabudol pripojiť aj meno Šimon. Akoby sa už v tomto naznačovalo, že tento učeník nevie, čo ďalej. Je Šimon? – je to muž, ktorý lovil ryby, kým ho Ježiš nezavolať za učeníka? Je to muž, ktorý spel k vyznaniu viery, ale musel prejsť mnohými skúškami a sklamaniami, aby uveril a vyznal Ježiša ako Krista? Je to muž, ktorý iba počúva (význam mena Šimon – ten, ktorý počúva, počujúci). Alebo je to už Peter? – muž, ktorý za všetkých vyznáva svoju vieru, horlivý a ochotný pre Ježiša urobiť čokoľvek? Je to muž, na ktorého viere môže budovať a ktorého oddanosťou sa môže inšpirovať každý, kto nasleduje Ježiša Krista? Je to muž, ktorý bude vodcom a ktorého viera je pevná ako skala, lebo stojí na Kristovi a Jeho milosti (význam mena Peter – skala)? V tejto chvíli má Peter za sebou mnoho životných príbehov, ale asi najviac v ňom rezonuje jeho zapretie Ježiša a Kristov pohľad do hĺbky jeho duše. Ako sa má zoči-voči živému Ježišovi vyrovnat' z trojitým „nepoznám Ho“? Má výčitky svedomia a hoci vie, že Ježiš ho prijíma, predsa je sám zo seba sklamaný. Hoci vie, že Ježiš mu odpustil, Šimon Peter ešte neodpustil sám sebe. A to je niekedy ten najväčší dôvod k rezignácii – postoj voči sebe samému. Keď človek v sebe nenachádza nádej a nevie ako bude ďalej s tým všetkým žiť.

Máme tu **Tomáša**, ktorý neveril svojim spoluučeníkom, že videli Pána. On všeobecne veľmi neveril Ježišovi, pri všetkom potreboval dôkazy, potvrdenia, istotu, ktorá je pri Ježišovom živote a diele niekedy nereálna. Tomáš veril v Ježiša s veľkou dávkou rozumu a to mu tiež prinášalo do života neistotu a následnú frustráciu. Ved' nie všetko sa dá dokázať, potvrdiť, preskúmať, vedecky podporiť. Spolu s Petrom s výčtkami svedomia, máme teda na jednej lodi aj Tomáša, ktorý sa pravdepodobne nevie vysporiadať so živým Ježišom, pretože jeho rozum odmieta vzkriesenie. Keď nie všetko v živote prebieha tak ako chceme a mnohé veci nemôžeme predurčiť a objasniť, prináša to do nášho srdca neistotu a tým pádom aj nerozhodnosť, ako na to budeme reagovať.

Máme tu aj **Natanaela** z Kány Galilejskej – jeho domov je tu pomenovaný asi preto, že to malo na jeho charakter veľký vplyv. Vieme, že Ježiš na začiatku svojho pôsobenia urobil prvý zázrak premenenia vody na víno práve v Káne. To sa muselo roznieť po celom meste aj jeho priľahlom okolí a zanechalo to stopy v mnohých ľuďoch. Hoci Natanael poznal príbeh zo svadby, Ježišovo vzkriesenie – to bol iný level, to bol iný zázrak. Potvrdil však to, že Ježiš nie je iba prorok, iba lekár či človek so zázračnými schopnosťami, ale že Ježiš je Boh. A s tým sa človek musí vyrovnáť – zistiť, že Boh skutočne existuje, že má moc, že to nie je iba sila, ktorou sa dá manipulovať, ale že je to Osoba, ku ktorej je potrebné mať určitý vzťah (či už pozitívny alebo negatívny, ale predsa vzťah). Natanael na lodi na Tiberiadskom mori predstavuje ľudí, ktorých frustrácia vyplýva z poznania, že Boh skutočne je a že k Nemu musia zaujať nejaký postoj. **Človek sa nevie pohnúť ďalej, keď zistí, že nemá všetko vo svojich rukách, že je tu Boh, ktorý nad všetkým vládne a ktorému je potrebné dôverovať a spoliehať sa na Neho. Vyrovnáť sa so zistením o Božej skutočnej existencii nie je ľahké a to vyvoláva túžbu kašľať na všetko.**

Sú tu bratia **Jakub a Ján Zebedeovi** – tí bojovní muži, ktorí by spálili aj pol sveta, keby neprijal Ježiša. Tí dvaja, ktorí túžili po postavení a moci, preto chceli byť v Ježišovom kráľovstve prví. Sú to tí muži, ktorí napriek spoločnej rodine a výchove boli takí odlišní. Jakub zostal naďalej bojovný a pevný, kým Ján – pod vplyvom Pána Ježiša – našiel význam svojho života v láske a oddanosti, preto bol s Ježišom aj na Golgote (na rozdiel od ostatných učeníkov). Môžeme ich vnímať ako symbol hnevu a lásky. Ale či sa veľmi hneváte alebo veľmi milujete, určite do vášho života príde frustrácia a nepokoj. **Či už hľadáte spravodlivosť a dodržiavanie zákona alebo uprednostňujete odpustenie, milovanie a súcit, prídu chvíle, keď sa opýtate: má to všetko ešte význam a zmysel? Mám ešte bojovať, mám ešte niečo robiť, všima si to niekto? Z veľkej lásky alebo z prílišnej horlivosti za spravodlivosť tiež vzniká frustrácia až natoľko, že človek rezignuje a povie si: nič nemá význam.**

Ešte sú tu dvaja Ježišovi učeníci, ktorých mená nepoznáme, ale oni tu symbolizujú zvyšok sveta. Ján sa ani neunúval napísať ich mená a hoci sú súčasťou príbehu, nie sú natoľko dôležití, aby sme ich osobne poznali. A to sú ľudia, ktorí sa cítia v tomto svete stratení, nie dost' podstatní, odstrčení, nepochopení, nemilovaní... Sú to ľudia, ktorí sa pýtajú: všimol by si niekto, že tu nie som, keby som odišiel? Vníma niekto, že existujem, že som? Je na mne niečo, čo by mohli iní obdivovať a milovať? Som dôležitý sám o sebe alebo som len nepodstatná súčasť davu? **Nepotrebný sa občas cíti každý jeden z nás. Z toho potom vyplýva pocit menejcennosti, nepotrebnosti a frustrácie, ktorá nám pripomína, že nás nikto nepotrebuje a nikto nemiluje. Na čo potom žiť, keď tu nie sme potrební a chcení?**

Títo všetci a s nimi aj my, si žijeme svoj život po Veľkej noci. Akoby sa nič nestalo. Akoby vzkriesenie nemalo nijaký zmysel, akoby sa nič nezmenilo. ***Vraciame sa do svojho životného stereotypu a ľutujeme sa, ako sme zle dopadli (každý z toho svojho dôvodu). Lenže výsledok tohto rozhodnutia pre učeníkov, ktorí akoby nebrali do úvahy, že Ježiš žije, je jasný a smutný: „v tú noc nič nechytili“.*** To isté platí aj pre nás: môžeme sa snažiť, môžeme bojovať, môžeme aj rezignovať, môžeme sa trápiť alebo sa chytať malej dávky viery, ak to všetko robíme bez Krista, ďaleko od Neho, nič nemá zmysel. Možno aj čakáme, že Ježiš príde po vode (ako to prežili kedysi dávno učeníci, vstúpi do lode a pomôže im chytiť mnoho rýb), ale On neprichádza. Nie že by nechcel, ale náš postoj Mu v tom bráni. ***Kým žijeme akoby všade bola noc, kým nedovolíme presvietiť životu tmou smrti, potom nemôžeme čakať, že sa niečo zmení.***

Lenže aj v tomto príbehu je pozitívna správa: po každej noci príde deň. A v ňom nás čaká Pán Ježiš Kristus. Čokoľvek prežívame, z čohokoľvek máme strach, aj keď sme sa už vzdali a nevidíme nádej, aj keď sme deprimovaní a frustrovaní, aj keď sme už mávli nad životom a sme akýsi otupení, ešte stále je tu obzor, z ktorého vyjde slnko. ***Len treba prečkať noc. Ráno prinesie nové možnosti a novú nádej. Lebo Ježiš žije.*** Amen.

Modlitba: *Pane Ježiši, vieš čo prežívam, aký je môj život. Sú chvíle, keď sa radujem z každej maličkosti a sú také, keď som smutná a ubolená. Sú chvíle, keď Ti verím a potom zas také, keď strácam nádej. Tvoje vzkriesenie je realita, ale ja občas žijem tak, akoby som bol živý len tam niekde v diaľke na brehu, ale nie v mojej „lodi“ života. A to vo mne vyvoláva smútok a vnútorný nepokoj, bolesť. Odpusť mi všetky moje hriechy a daj, aby som aj ja odpustila sama sebe. Daj mi poznať, že nie všetko sa dá rozumom potvrdiť, že jednoducho treba niekedy iba veriť. Daj mi vnímať, že Ty nie si iba človek so zvláštnymi danosťami, ale že si môj Spasiteľ a Pán. Daj mi vyrovnávať sa s tým, že nie vždy tu na svete funguje spravodlivosť a že nie každý, koho ja veľmi milujem, miluje rovnako mňa. Daj mi poznať, že hoci tento svet nepozná moje meno a nie som pre mnohých dôležitá, Ty ma dôverne poznáš a máš spočítané aj moje vlasy. Chcem v Tebe vidieť nádej a východiská z problémov. Chcem veriť, že s Tebou, živým Pánom, všetko zvládnem. Daj mi k tomu silu a moc Duchu svätého. Požehnaj tento svet, ochráň ho a pomôž mu, veď je to Tvoj svet a my sme Tvoje deti, neopúšťaj nás. Amen. Otče náš....*

Piesne: 152, 133

PS: Samozrejme ak si kázeň prečítate, posuňte ju, prosím, ďalej. Stačí ak ju dáte do schránky niekomu, kto si myslíte, že by si ju mal prečítať. Vopred vám za to ďakujem.